

NESTĀ•HĀ•M - ANEB BĀŠĀ½NĀŠ HEKTICKĀ% DNY - 2

ĀĀEtrtek, 14 leden 2016

Jak uĀ¾ jsem minule psala, nĀ› kterým maminkám se tĀ› Ā¾ako vysvĀ›tluje, Ā¾e chodíte do práce, i kdyĀ¾ nechodíte do práce. KonkrétnĀ› moje máti tu práci doma jaksi neuznává nebo nechápe. Pro ni jsem prostĀ› doma, protoĀ¾e kdybych chodila do práce, tak bych vstávala v pĀ›l šesté, na šest bych odešla do zamĀ›stnání a ve tĀ›m bych byla zase doma. StejnĀ› jako nechápe, Ā¾e nĀ› kdy nĀ› které zakázky dĀ›lám i po veĀ•erech, o víkendu, jak se mi chce a jak mám Ā•as.

A uĀ¾ vĀ›bec nechápe, Ā¾e moje práce je poĀ™ád „to hraní si s korálky a kamínky a vším, co se mi tak dĀ›snĀ› líbí a co miluji a co mĀ› baví“.

S vyplazeným jazykem dobalím poslední kousek, málem zapomenu vzít sebou oblek, v prvním patĀ™e vysypu balíky u pĀ™epĀ¾ky a dĀ›kuji Bohu za to, Ā¾e pĀ™ede mnou byl jen jeden Ā•lovĀ›k. Chvilka dohadování, Ā¾e potĀ™ebuji mít vypsání lístky. Lehce se mi rosí Ā•elo. Paní na druhé stranĀ› okýnka mĀ› pouĀ›uje, Ā¾e pokud nemám zákaznickou kartu, musím vyplnit podací lístky. Hlasem moĀ™ná trochu zvuĀ•nĀ›jším, neĀ¾ by bylo vhodné, jí odpovím, Ā¾e mou zákaznickou kartu poloĀ¾ila na ten stupínek, na kterém jí stojí monitor... Pošta za mnou, pohled na mobil, mám patnáct minut na Ā•istírnu a cestu na pedikúru. SjíĀ¾dím do minus jedniĀ•ky, kde je Ā•istírna, a pĀ™emýším, jak to všechno za to stihnu, kdyĀ¾ jen cesta na pedikúru trvá pĀ™i rychlé chĀ›zi taky patnáct minut. NámĀ›stí beru útokem, letím jako Usain Bolt. Nemám Ā•as Ā•ekat na výtah, zdolávám schody. NaštĀ›stí jen druhé patro. Zadychaná zpcená pĀ™iletím k pedikérce a ona se mi s provinilým úsmĀ›vem omlouvá, Ā¾e má pár minut zdrĀ›ení, aĀ› si zatím odloĀ¾ím a chvíliĀ•ku poĀ•kám a vrazí mi na Ā•tení loĀ›ské Ā•íslo Marianne. Je 12:05 hodin a já mám hotovou jednu a pĀ›l nohy. Omlouvám se, Ā¾e opravdu musím letĀ›t a Ā¾e fakt nemĀ›Ā¾u poĀ•kat, neĀ¾ mi tu druhou nohu dodĀ›lá. Ona se omlouvá, Ā¾e to opravdu nešlo dĀ™ív, Ā¾e jsem ty paty mĀ›la fakt v hrozném stavu, protoĀ¾e jsem si ty nohy asi moc nemazala. 12:10 - vydalším poklusem do školky. Je zajímavé, jak se vzdálenosti v jednom mĀ›stĀ› natahují podle toho, jak moc Ā•lovĀ›k pospíchá. PrtĀ› sedí u stoleĀ•ku poslední a pan uĀ•itel s úsmĀ›vem oznamuje, Ā¾e uĀ¾ ji chtĀ›l poslat k ostatním dĀ™.

PrtĀ› nadšenĀ› poskakuje po chodníku a mezitím mi staĀ•í vyprávĀ›t, jak byli na vycházce v parku. Ohlédnu se a uĀ› chápu, proč má na kolenou blátivé skvrny, mezi trávou prosvítá bláto. Doma vyleju hnusný studený zbytek kávy a uvaĀ™ím si novou. Chvilka oddechu prošpikovaná telefonátem od kamarádky a další výhodnou nabídkou úvĀ›ru. PĀ™emýším, komu všemu jsem asi dala své telefonní Ā•íslo. Ano, kdysi dávno jsem vyplnila nĀ›jaký dotazník od propagaĀ•ní krabice v porodnici a od té doby jsem asi oblíbeným objektem všech dealerĀ™ a zástupcĀ™ s teplou vodou. Kdo se cítíte osamĀ›lý a máte pocit, Ā¾e s vámi nikdo nepromluví, vyplĀ›te kamkoliv své telefonní Ā•íslo a uĀ¾ nikdy nebudete moct Ā™íct, Ā¾e nemáte s kým mluvit.

Vedu prtĀ› do baletu a cestou volá manĀ¾el, Ā¾e pĀ™ijede ve na nádraĀ¾í, protoĀ¾e ten dĀ™ívĀ›jší vlak nemá šanci stihnout, porada se protáhla. Snad nebude mít vlak Ā¾ádné zpoĀ¾dĀ›ní, jinak by pĀ™ijel rovnou do kina. Program pro následující tĀ™i hodiny obnáší uĀ¾ jen pár maliĀ•ů. Balet – pĀ™evléct, strĀ›it dĀ› trenérce do sálu, pomalým tempem dojít do školy, protoĀ¾e dĀ™ív dĀ› nevyzve chodí v druĀ›inĀ› na vycházku a dĀ™ív jak v celou ve škole nebudou. Jsem moc rychlá a tak jsem tam moc brzy. NeuvĀ›Ā™itelné. TakĀ¾e pĀ™ešlapují dole pĀ™ed školou a Ā•ekám, aĀ¾ dĀ›ti dorazí zpĀ›t. NeĀ¾ si dce tak jí to trvá neuvĀ›Ā™itelných deset minut. Po pár krocích potkáme kamarádku, kterou jsem dĀ›snĀ› dlouho nevidĀ›la a moc ráda bych s ní promluvila, ona je taky nadšená, Ā¾e mĀ› vidí, ale musím se omluvit, Ā•as je neúprosný. Jde s námi aspoĀ™ kousek pĀ™es námĀ›stí a s pohledem na orloj se nerada louĀ›ím a nasazujeme vyšší tempo. Do baletu dorazíme tak akorát, takĀ¾e honem pĀ™evléct a domĀ™. Holky se vítají a objímají, jakoby se nejmĀ› rok nevidĀ›ly. Dor

jme vlastnĀ› na otoĀ•ku. OdloĀ¾it aktovku, sníst malou lehkou svaĀ•inu, aby plný Ā¾aludek netáhl ke dnu. Starší dcer má plavání. PrtĀ› musíme vzít sebou, coĀ¾ obnáší vyjít dĀ™ív, protoĀ¾e holt nechodí tak rychle. NebezpeĀ• této cest ještĀ› skrývá ve dvou obchodech s hraĀ•kami, kolem kterých musíme projít. Ajajajajaj. Cestou z baletu dĀ› skĀ•e a chlubí se, co se dnes nauĀ•ili a nejrĀ›ji by to ukázala ještĀ› venku na ulici. Malá zastávka doma a hup do další akce. Vše probíhá podle oĀ•ekávání. Táhnu prtĀ› od jedné výlohy, jako krkavĀ•í matka táhnu prtĀ› od druhé výlohy. Na kĀ™iĀ¾ovatce pĀ™i Ā•ekání na zelenou se otoĀ•í a chce jít domĀ™, protoĀ¾e ji bolí noĀ¾ky. Chápu to, taky nohy a nejrĀ›ji bych šla domĀ™. Na bazénĀ› se chce taky pĀ™evléct do plavek a jít plavat se ségrou. PĀ™edám starší dĀ› paní trenérce a jdeme na tribunu dívat se, jak se jí bude daĀ™it. Cítím, jak se mi v tom vlhku kroutí vlasy, je horko a spala bych. Zívám, div si nevykloubím panty. PrtĀ› nabralo další dávku energie, zatímco u mĀ› fungují jen automatické procesy. Cokoliv nad tento podvĀ›domý základ je vypnuté nebo maximálnĀ› zpomalené. Jediné, co mĀ› napadá, je šílená myšlenka, Ā¾e v tom kinĀ› veĀ•er usnu. Cestou domĀ™ dĀ›, do té doby plné energie a vesele poskakující, protestuje, Ā¾e ho bolí nohy a Ā¾e se chce nést. Má smĀ›lu. Doby nošení jsou dávno za námi. Dojdeme koneĀ•nĀ› domĀ™, holky mají hlad. Já mám taky hlad, ale jdu venĀ•it psa. Po venĀ•ení stihnu dopít zbytek druhého studeného kafe, dát si do pusy pár kešu oĀ™íškĀ™ a vzpomenout si, Ā¾e jsem si chtĀ›la nĀ›co udĀ›lat s vlasy. Pohled do zrcadla mĀ› ujistí, Ā¾e to nebude jen tak. Je Ā•tvrt na sedm, manĀ¾el volá, Ā¾e je na nádraĀ¾í a Ā¾e tentokrát zázrakem Ā¾ádné zpoĀ¾dĀ›ní, jen deset minut v Ā•eské TĀ™ebové, ale Ā¾e to dohnal. NejrĀ›ji bych si šla lehnout Ā•erstvĀ› povleĀ•ená postel pĀ™ímo volá. Zívám a mám pocit, Ā¾e jsem dnes ušla sto jarních kilometrĀ™ v jediném dni.

Do kina stihneme pĀ™ijít akorát, odkládám si v loĀ¾i pĀ™ed sebe skleniĀ•ku s bílým vínem a napadá mĀ›, Ā¾e jsem si spĀ› mĀ›la dát doppio. V sále je šílené teplo, tak na tílko, a já mám na sobĀ› svetĀ™ík. ManĀ¾el cosi Ā™íká a já bojuji sama

se sebou. Cítím, jak mi táčnou víčka a posílám manžela pro colu, abych se trochu nakopla. podvědomě jaká by to byla ostuda, kdybych usnula a nedejbože spadla ze židle. Přichází Jiří Kolbaba a začíná svou přednášku o Bali. Nadšeně a zajímavě vykládá své zážitky a dojmy, noším se do fotografií a mám pocit, jako bych tam byla s ním. Jedno je jisté, určitě neusnu. Zítra budu celý den prodávat na jarmarku, takže si odpčinu. Oproti dnu to bude fakt jako dovolená... PAVLA VODOMŠRKA, a její úplně obyčejný den...